

Publicerad 2006-09-24 02:20 av los clinton

vägen hem

det är otroligt hur man kan svepa sin känslor iväg
man trycker upp dem i ett hörn och vänder sig leende om
den där gnistan i ögat
är bara en tår
den är ingen symbol för glädje

och de salta tårar som precis svepits bort
fräter nu sänder innifrån
tills du är ett så maskätit äpple att skalet är det enda som finns kvar av dig

men inte ens skalet får du ha ifred
ärren syns igenom
ärr som inte tiden kan läka
ärren som påminner dig

och de delar av mig som en gång var
kommer nu aldrig tillbaks
så jag klänger mig fast vid de kort av mig själv
som ännu inte är brända
för de som är det
är brända till oigenkännlighet

förkolnade monster på askgråa golv
vars själar hänger över mig likt en grå skugga
deras själar beslöjar mitt sinne
förgiftar mina känslor

men du är det där ljuset
som får mig att se igenom det kompaktaste mörker
det är du som ledsagar mig hem

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren los clinton med Poeter.se id #10443 innehar upphovsrätten